

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 07

21. decembra 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia, hodnotenia a predpovede sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy a číselné údaje zostávajú zachované. Pasáže o plutóniu, rádioaktivite a zdravotných následkoch reprodukujú autorove tvrdenia a nie sú súčasným zdravotným odporúčaním. Citovaný list Mary Brooksovej vrátane označenia bulletinu za švajčiarsky a odlišných zápisov mien Tatom a Tatum je ponechaný podľa originálu. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Historické adresy nie sú aktuálnymi kontaktnými údajmi.

Úvod

Dobrý deň všetkým, tu je Dr. Beter. Dnes je 21. decembra 1975 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 7.

Keď budem o niekoľko dní oslavovať Vianoce s rodinou, budem ďakovať Bohu za vzácny dar, ktorý nám všetkým tento rok dal: dar času. Pretože, priatelia, rok 1975, akokoľvek bol ťažký a náročný, bol rokom odkladu vďaka oneskoreniam v harmonograme štyroch bratov Rockefellerovcov. Práve teraz niektoré dôležité časti ich plánu meškajú až o rok. Medzitým sa čoraz viac Američanov prebúdza k pravde o tom, čo sa deje. Áno, dostali sme trochu viac času, než sme mohli mať, na reakciu proti hrozbe, ktorej všetci čelíme. Nesmieme však poľaviť a premárniť čas, ktorý nám zostáva. Štyria bratia Rockefellerovci horúčkovo pracujú na dohnaní strateného času.

V zahraničí sa pripravuje cesta k vojne vrátane nočnej mory, ktorej sa svet obáva tridsať rokov: JADROVEJ VOJNY. Doma sa naše hospodárske problémy zhoršujú, zatiaľ čo skorumpovaná vláda ovládaná bratmi Rockefellerovcami nám hovorí: „Prosperita je už za rohom.“

Prípravy diktátorskej novej Rockefellerovej ústavy pokračujú. Muž, ktorý sa dvadsať rokov sprisaháva, aby sa stal naším prvým diktátorom, Nelson Aldrich Rockefeller, stojí pripravený na prahu zmocniť sa prezidentského úradu. Preto je také dôležité, že čoraz viac pozorných Američanov teraz kladie jedinú otázku: „Čo môžem urobiť?“

Som presvedčený, že nás teraz konečne je dosť na úspešnú záchranu našej veľkej slobodnej republiky. Preto som práve predstavil stratégiu konania, o ktorej naozaj verím, že dokáže a aj zachráni našu krajinu. Je to stratégia, ktorú môžete ako jednotlivci začať uskutočňovať priamo tam, kde ste. Využíva právomoci, ktoré vám poskytuje najzákladnejší zákon krajiny, naša súčasná ÚSTAVA Spojených štátov. Ak si verne splníte svoj diel, môžete si byť istí, že ostatní po celej Amerike budú robiť to isté. Výsledkom, AK KAŽDÝ UROBÍME SVOJ DIEL, je akčný plán, ktorý podľa mňa nemožno zastaviť. Celý plán je predstavený v novom AUDIO BOOK nahranom 15. decembra 1975 s názvom „ČO MÔŽEME UROBIŤ NA ZÁCHRANU AMERIKY“. Je to moja odpoveď na otázku: „Čo môžem urobiť?“

Výzvou pred nami, priatelia, je znovu získať kontrolu nad vládou, ktorá patrí nám. Musíme konať rýchlo, skôr než táto kontrola, už dnes v rukách bratov Rockefellerovcov, navždy unikne z nášho dosahu.

KONTROLA: to je slovo, ktoré viac než akékoľvek iné zhrňa činnosť štyroch bratov Rockefellerovcov. Kontrola je cieľom, ku ktorému smerujú, aj prostriedkom ďalšieho rozširovania ich dosahu: kontrola peňazí a vlády, priemyslu a veľkých odborov, prírodných aj ľudských zdrojov.

Neuveriteľné finančné bohatstvo Rockefellerovcov v skutočnosti nie je ničím iným než výsledkom tejto nenásytnej snahy o kontrolu. Neustále rastie vďaka ich kontrole nad vašimi peniazmi, zdrojmi, prácou a vládou. Veria, že na všetky tieto veci majú právo, pretože sú presvedčení, že ich Boh určil vládnuť svetu. Tak napríklad používanie CIA na vlastné súkromné účely je podľa ich predstavy o sebe ako americkej kráľovskej rodine správne a náležité. Nezáleží na tom, čo si myslíte vy alebo ja. Iba oni vedia najlepšie. Toto všetko a oveľa viac jasne ukazuje kniha, ktorú pre nich napísali ako ich Mein Kampf v roku 1930: „THE AMERICAN RICH“ od Hoffmana Nickersona.

Dnes chcem rozobrať tri témy poukazujúce na niektoré plody takejto Rockefellerovej kontroly:

1. AKO POLITICKÁ KONTROLA VYTVÁRA ZAKRÝVANIE A OCHROMENIE NAMIESTO PRAVDY A KONANIA. 2. AKO HOSPODÁRSKA KONTROLA VYTVÁRA PREHLBUJÚCU SA UMELÚ DEPRESIU A MENOVÝ CHAOS NAMIESTO SKUTOČNEJ PROSPERITY. 3. AKO NÁS ALIANCIA ROCKEFELLEROVHO KORPORÁTNEHO SOCIALIZMU A SOVIETSKÉHO ŠTÁTNEHO SOCIALIZMU VEDIE DO JADROVEJ VOJNY.

Téma 1 - Politická kontrola, zakrývanie a ochromenie

Vo svojej snahe o kontrolu sa Rockefellerovci pokúšajú všetkých nás chytiť do obrovskej pasce, aby sme sa nedokázali vytrhnúť ani brániť. Vedia však, že ak budú postupovať príliš rýchlo, môžeme si všimnúť, čo chystajú, a zareagovať na vlastnú ochranu. Preto počas niekoľkých desaťročí postupovali s veľkou trpezlivosťou a odhodlaním, aby pascu zostavili, umiestnili a pripravili na sklapnutie nad nami všetkými. Ak teda chcete pochopiť, čo sa skutočne deje, mali by ste robiť to, čo oni: pozeráť na dlhé časové úseky, stlačiť ich vo svojej mysli a sledovať, kam veci naozaj smerujú.

Používanou taktikou je postupnosť. Televízia, šport a ďalšie rozptýlenia zatiaľ odvádzajú pozornosť ľudí od skutočného diania. Hoci sa mnohým myšlienka novej ústavy pre Ameriku zdá absurdná, mnohé jej ustanovenia sa už zavádzajú, pripravené na ratifikáciu v celoštátnom referende v blízkej budúcnosti. Federálna vláda už považuje Spojené štáty za rozdelené na desať REGIÓNOV, predchodcov desiatich takzvaných „nových štátov“. Federálna volebná komisia spolu s ďalšími činnosťami je predchodcom volebnej vetvy vlády a tak ďalej. Sledujte preto ich cieľ, teda smer, ktorým posúvajú udalosti, aby vás neoklamali posuny v načasovaní prispôsobované rozličným záložným plánom.

Tajná nová ústava, vyvíjaná desať rokov podľa osnovy osobne určenej Nelsonom Rockefellerom, tak ako to urobil pri našom súčasnom 25. dodatku, táto tajná nová ústava skôr či neskôr príde, pokiaľ ju raz a navždy nezastavíme! Ako iba pred niekoľkými dňami dôrazne povedal bývalý senátor Sam Ervin, citujem:

„Nepotrebuje novú ústavu. Tá naša prekonala za uplynulých dvesto rokov mnohé búrky. Napísali ju, aby pretrvala veky.“

Ale, priatelia, ak necháme Rockefellerovu mašinériu ovládať vládu, komunikačné médiá a hospodárstvo, budeme mať diktátorskú novú ústavu!

Senátora Ervina citujú aj v ďalšej veci, ktorá je nanajvýš ironická. O Richardovi Nixonovi povedal, citujem:

„Mal mimoriadne vyhrotenú, prehnanú predstavu o právomociach prezidentského úradu. Prezidenta si predstavoval ako akéhosi absolútneho monarchu.“

Akokoľvek tieto slová platili na Nixona, oveľa lepšie platia na človeka, ktorý Nixona vytvoril, využil a potom zničil: Nelsona Rockefellera.

Možno si sám senátor Ervin dnes uvedomuje, ako prefíkane ho využili pri štátnom prevrate Watergate, pretože minulú jar povedal, citujem:

„Keby som vtedy vedel to, čo viem teraz, nikdy by som nehlasoval za potvrdenie Nelsona Rockefellera.“

Kedykoľvek je to možné, bratia Rockefellerovci vmanévrujú ľudí do vykonania svojich želaní bez toho, aby si to ich bábky vôbec uvedomovali, aspoň kým nie je neskoro. Rockefellerov štýl však zahŕňa aj pevnejšie cesty kontroly nad všetkými stranami, ak je to možné, v každej oblasti vrátane politiky. Tak majú napríklad svoje háky rovnako hlboko v Demokratickej aj Republikánskej strane i v okrajových politických frontoch naľavo aj napravo. Hoci sa im často hodilo udržiavať si v propagácii takzvaný liberálny obraz, nie sú skutoční liberáli, rovnako ako niektorí ich lokaji s konzervatívnou nálepkou nie sú skutoční konzervatívci. Ako sám Nelson Rockefeller povedal v Dallase 12. septembra 1975, citujem:

„Konzervatívny a liberálny sú pre mňa zavádzajúce nálepky.“

Tieto a podobné nálepky úplne stratili akúkoľvek niekdajšiu užitočnosť vďaka kontrole bratov Rockefellerovcov. Ich jediná skutočná oddanosť patrí im samým a presahuje všetky bežné hranice politickej príslušnosti.

Dokonalý príklad kontroly všetkých strán politickej situácie máme práve pred sebou v údajnej prezidentskej kampani. Hovorím „údajnej“, pretože podľa Rockefellerovho scenára niet o výsledku nijakých pochybností. Hra sa namiesto toho hrá z iných dôvodov. V tejto chvíli sú na javisku najvýraznejší štyria hráči: Humphrey, Reagan, Ford a jeho bruchovravec Rockefeller.

Hubert Humphrey nosí veľkú nálepku „liberálny demokrat“, zatiaľ čo rovnako veľká nálepka Ronalda Reagana hovorí „konzervatívny republikán“. Nálepka prezidenta Forda je veľký otáznik.

Nelsonova nálepka, mimochodom vyrobená z čistého zlata, je dosť veľká. Hovorí: „Liberálny demokrat New Dealu premenený okamžite na konzervatívneho republikána.“

Vyzerá to ako pestré pole, však? Lenže Nelson Rockefeller drží ostatných troch v dlani a jeho vlastná nálepka je iba na ukážku.

Hubert Humphrey v súčasnosti ťaží z takzvaného „Humphreyho fenoménu“, nevyhlásenej kandidatúry, ktorú Rockefellerove hlavné médiá a ľahko manipulovateľné prieskumy robia pôsobivou. Humphreyho dobre ukrytá vyše dvadsaťročná kontrola nad obrovskou významnou nadnárodnou ropnou spoločnosťou jeho Rockefellerovým podporovateľom v zákulisí veľmi pomohla. Čiastočne preto prípad možného daňového stíhania za mnoho miliónov dolárov zo strany daňového úradu IRS zakryli pod prezidentskou pečaťou. A agenti IRS a FBI, ktorí na prípade pracovali, už nie sú medzi nami!

Ronald Reagan je, samozrejme, uhladený herec, ktorý si takzvané konzervatívne repliky nacvičuje od roku 1950. V tom roku počas vypočúvaní Kongresu oficiálne priznal svoje predchádzajúce ultraliberálne aktivity. Tvrdil však, že už uvidel svetlo a začína odznova. Jeho činy, na rozdiel od slov, sa však nikdy skutočne nezmenili. Udržiaval mnohé aktívne väzby na organizácie ovládané Rockefellerovcami, napríklad na ich komplex skupín pôsobiacich pri riadení verejnej správy, súhrnne známy ako „1313“ v Chicagu. Reaganova administratíva v Kalifornii bola výrazne obsadená ľuďmi z Rockefellerových stajní. Jeho pôsobenie v Kalifornii sa v mnohom podobá Rockefellerovmu v New Yorku. Reagan však sústavne hovoril, akoby jeho názory a politika boli úplným opakom Rockefellerových. Jeho pôsobenie v Rockefellerovej komisii na zakrytie CIA začiatkom tohto roka preto pomohlo utíšiť obavy z utajovania u niektorých ľudí, ktorí nepoznajú jeho silné Rockefellerove väzby.

Prezident Ford je tam, kde je, pretože vtedajší prezident Nixon podrazil svojho šéfa Nelsona Rockefellera. Keď Agnewa prinútili odstúpiť, Nixon mal nominovať Rockefellera. Videl však, kam by to viedlo, a preto namiesto neho vybral Geralda Forda, ktorého politická hviezda výrazne stúpila po účasti na práci a obhajobe Warrenovej komisie. Starého dobrého „Jerryho“ kolegovia dobre poznali a mali radi. Jeho schvaľovacie vypočúvania však nečakane uviazli. Nelson Rockefeller v zákulisí zatiahol brzdy, kým Ford nesúhlasil, že po Nixonovom odchode z prezidentského úradu nominuje jeho, Rockefellera. Po dosiahnutí dohody sa Fordove vypočúvania rýchlo skončili priaznivo. Nelson okamžite odstúpil ako guvernér New Yorku, potajomky sa presťahoval do svojej rezidencie vo Washingtone, D.C., a osobne dokončil vytlačenie Nixona z Bieleho domu prostredníctvom Watergate. Bol na úspech taký hrdý, že potom napísal bankárovi, priateľovi v Mexiku, a všetko mu vyrozprával. Dokážete si to predstaviť?

Rockefellerova kontrola nám teda odopiera akúkoľvek skutočnú voľbu v celoštátnej politike. Napokon Rockefellerovci vyberajú všetkých prezidentských kandidátov, na ktorých záleží, a robia to od čias Woodrowa Wilsona. My voliči potom dostávame bezcenné privilégium vybrať si, ktorú z ich ručne vybraných bábok chceme, presne ako v sovietskom Rusku. Aj pri samotných voľbách sú karty rozdane v prospech ich preferovanej voľby. Pre istotu však ovládajú aj druhú stranu. Ak toto nie je „ZDANENIE BEZ ZASTÚPENIA“, potom neviem, čo ním je.

Aj v Kongrese väčšina politikov tak či onak skončí v Rockefellerovom vrecku. Niektorí sa k nim zámerne pridajú a stanú sa aktívnymi agentmi. Iných kompromitujú kostlivci v skrinách a sú figúrkami vo Rockefellerovej hre vydierania a podrazov tu vo Washingtone. Ďalší sa iba prispôsobujú, aby mali pokoj, a nerozhodávajú loď. Keď sa preto vládne zneužívanie stane natoľko do očí bijúcim, že sa odhalí, stále nám nezostáva náprava, pretože Rockefellerovci takmer v každom prípade ovládajú vyšetrovania.

V čase, keď k vám hovorím, sú stávky vyššie pre únik rádioaktívneho superjedu z plutónia-239 z depozitára vo Fort Knox. Vláda nerobí vôbec nič, aby ho zastavila! Moje predchádzajúce informácie hovorili, že oblasť primárne postihnutá únikom počas posledných rokov tvorí pás cez Kentucky, môj domovský štát Západnú Virgíniu a Virgíniu s celkovou populáciou vyše deväť miliónov ľudí. 8. novembra 1975 sa však v Bielom dome konalo tajné stretnutie o alternatívnych spôsoboch likvidácie smrteľného jedu. Diskusia zahŕňala nápady rovnako šialené ako samotný jed, napríklad vysypať či vypustiť všetkých šesťdesiat libier do podzemných tokov pod Fort Knox. Nielenže by sa odtiaľ jed mohol nekontrolovane šíriť, ale mohol by kontaminovať aj niektoré obrovské podzemné jaskyne používané na skladovanie zemného plynu. Ak by sa to stalo, zemný plyn by mohol prenášať stopy rádioaktívneho plutóniového jedu priamo do priemyselných závodov a domov tisícov ľudí v oblasti. Smrteľné plutóniové žiarenie by prechod plynovými plameňmi neovplyvnil. Potom by sa mohlo vdýchnuť alebo usadiť na potravinách.

Nedostal som ďalšie informácie o tom, aké opatrenie, ak vôbec nejaké, prijali na novembrovom stretnutí v Bielom dome. Dostal som však aktualizované informácie, že jed sa teraz šíri po celom juhovýchode Spojených štátov a začína vstupovať aj do Mexického zálivu. V stávke je teraz tridsaťšesť miliónov Američanov. A čo s tým robí vláda? Nič. Stretnutie v Bielom dome malo jediný účel: zachrániť tvár previnilcov, nie tridsaťšesť miliónov životov!

A čo Kongres? A všetky tie vyšetrovania, o ktorých stále počúvame? Zamyslite sa nad senátorom Frankom Churchom, naším najnovším prezidentským kandidátom. 20. novembra 1975 vysvetlil vydanie správy svojho výboru o plánoch atentátov na zahraničných vodcov slovami, citujem: „Ľudia mali právo vedieť, čo sa pokazilo a prečo.“ Pokiaľ však ide o bezprostredné smrteľné nebezpečenstvo pre nás všetkých spôsobené rovnakými zložkami spravodajskej komunity, senátor Church zrejme verí,

že právo vedieť nemáme. Túto zásadnú informáciu totiž zakrýva už štyri mesiace, zatiaľ čo sa situácia neustále zhoršuje. Vyše dva mesiace to isté platí o jeho náprotivku v Snemovni, kongresmanovi Otisovi Pikeovi.

Čo sa zatiaľ deje vo výkonnej moci, konkrétne na ministerstve financií? Priatelia, myslím si, že nastal čas ukázať vám príklad vyhýbania, poloprávd a skresľovania, ktoré Rockefellerovi byrokrati používajú na zahľadenie stôp. Nazývam to lekciou byrokratického nezrozumiteľného blábotania, klzkého jazyka, ktorý niektorí nazývajú dvojzmyselnou rečou.

Už vyše tri mesiace všetky naše pokusy čo i len priamo komunikovať s vládou o dvojitej katastrofe vo Fort Knox narážajú iba na veľmi hlasné ticho. Po tom, čo svoju vinu opakovane prehľbili a potvrdili rozličnými prerieknutiami, zrejme už nemajú ani odvahu, ani zdvorilosť odpovedať! Nepriamym kanálom sme však získali list pani Mary Brooksovej, riaditeľky mincovne, datovaný 21. novembra 1975. Týmto kanálom je kongresman Kenneth Robinson z Virgínie. Sám síce prípad Fort Knox nechce sledovať, ale aspoň s nami takto spolupracoval. V tomto ohľade je výnimočný. Nikto iný v celom Kongrese neurobil ani tolko.

Keď budem list čítať, pokúste sa nájsť akúkoľvek jednoznačnú odpoveď typu ÁNO alebo NIE. Nájdete iba jednu, podľa ktorej určité tvrdenie, citujem, „jednoducho nie je pravdivé“. Nejde však o naše tvrdenie, ale o starostlivo vybrané nesprávne podanie našich obvinení niekým iným. Tu je list:

„Vážený pán Robinson,

ďakujem za váš list z 10. novembra 1975 týkajúci sa tvrdení, že v takzvanom centrálnom trezore Depozitára drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox v Kentucky bolo skladované plutónium-239.

V depozitári neskladujeme plutónium-239 ani inú rádioaktívnu látku a nemáme dôvod domnievať sa, že ju tam skladujú iné vládne agentúry. Minulý týždeň sme povolili armáde vo Fort Knox vykonať v depozitári skúšky žiarenia. Informovali nás, že skúšky neodhalili nijaký dôkaz rádioaktívneho materiálu.

Tvrdenia týkajúce sa takzvaného centrálného trezora prináša švajčiarsky bulletin ‚Myers Finance and Energy‘, ktorý v súčasnosti šíria ľudia neustále opakujúci všetky divoké obvinenia o depozitári vo Fort Knox. Bulletin rozoberá obvinenia Dr. Petra D. Betera a uvádza:“

A list cituje toto:

„V rokoch 1942 až 1943 major Stanley Tatom navrhol a dohliadal na výstavbu centrálného trezora pod hlavným trezorom. Na prístup do tohto mimoriadne bezpečného trezora sa musel inštalovať výťah, ktorý zabral priestor dvanástich bývalých trezorových priehradiek. To vysvetľuje, prečo v číslovaní priehradiek na hornom podlaží bola medzera dvanástich čísel.“

A list pani Brooksovej pokračuje, citujem:

„Toto tvrdenie jednoducho nie je pravdivé. Po dokončení výstavby depozitára v roku 1936 sa na trezore nevykonali nijaké významné úpravy. Výťah sa inštaloval pri výstavbe depozitára. Nemáme záznam, že by major Stanley Tatom navrhoval výstavbu centrálného trezora alebo na ňu dohliadal. V skutočnosti nijakú časť depozitára týmto názvom neoznačujeme a nenachádzame záznam, že by sme to niekedy robili.

Kniha návštev depozitára však uvádza meno majora Daniela F. Tatuma, ktorý 29. júla 1942 navštívil povereného dôstojníka. Máme aj záznamy, podľa ktorých spoločnosť Champion Wire & Iron Works z Louisville v Kentucky postavila oceľové dvere pri vstupe do chodby vedúcej k priehradkám

očíslaným 1 až 14 v suteréne depozitára. Práca sa skončila 7. januára 1942 a dverám prideliť číslo 15. Po jej dokončení bolo v chodbe istý čas skladované zlato. Počas tohto obdobia boli dvere zamknuté a zapečatené.“

Stále citujem z jej listu:

„Aj tvrdenie o medzere dvanástich čísel v číslovaní priehradiek je nepresné. Naše záznamy ukazujú, že depozitár mal pri výstavbe dvadsaťosem priehradiek, štrnásť na dolnom a štrnásť na hornom podlaží. Priehradky na dolnom podlaží boli očíslované 1 až 14 a dvere chodby dostali pri pridaní v roku 1942 číslo 15. Priehradky na hornom podlaží boli očíslované 21 až 34. Neexistuje záznam, že by sa čísla 16 až 20 niekedy používali na trezorových priehradkách depozitára.

Ak vám v tejto veci môžem ešte pomôcť, dajte mi, prosím, vedieť.

S úctou,“

A nasleduje podpis:

„Mary Brooksová, riaditeľka mincovne.“

Priatelja, takéto listy sú výsledkom ich nepretržitého jedenapoločného úsilia zdokonaľiť vlastný príbeh a ukázať sa v najlepšom svetle. Píšu ich veľmi starostlivo a každé slovo pozorne vyberajú. List, ktorý som vám práve čítal, v skutočnosti nenapísala iba Mary Brooksová. Veľkú časť napísal úradník General Accounting Office s väzbami na spravodajský priemysel. Sám GAO je zapletený do zakrývania Fort Knox prostredníctvom sfaľovaného auditu zlata na jeseň 1974. Tento list je preto dôležitý a zaslúži si bližšie skúmanie.

Po prvé: prečo vláda zámerne obchádza tak ďaleko, až do Švajčiarska, aby našla cudzie nesprávne podanie úprav depozitára a mohla útočiť naň namiesto vyvrátenia našich vlastných tvrdení? Ak dokáže vyvrátiť naše skutočné obvinenia, prečo to neurobí? Pozývam vládu, aby si vypočula mesačný audio list č. 2 z júla 1975 a odpovedala naň, nie na cudzie tvrdenia z druhej ruky. Ako som vtedy jasne uviedol, centrálny trezor bol súčasťou depozitára od začiatku. Neskoršou úlohou majora Tatomu bolo vybudovať v zlatom trezore systém rýchleho vyzdvihovania, nie samotný trezor. Vysvetlil som tiež, že na každom podlaží priehradiek je medzera šiestich čísel, nie dvanástich.

Priatelja, vláda veľmi dobre pozná moje skutočné obvinenia. Prečo na ne teda neodpovedá? Čo si myslíte?

Všimnite si tiež, ako prefíkane sa snažia odbiť zmienky o majorovi Stanley m Tatomovi! Dokážeme preukázať, že tam bol a dohliadal na prácu na systéme rýchleho vyzdvihovania. Vláda zrejme vie, že to dokážeme. Preto používa nasledujúcu vetu na zavádzanie bez priameho klamstva, citujem:

„Nemáme záznam, že by major Stanley Tatom navrhoval výstavbu centrálného trezora alebo na ňu dohliadal.“

Samozrejme, že ho nemajú, pretože presne toto nerobil. Vybuďoval systém rýchleho vyzdvihovania umožňujúci prístup do centrálného trezora. Autori listu zahrnuli ešte jednu vec, ktorá mala všetkých zviazať zo stopy, ale v skutočnosti robí pravý opak. Podľa našich zdrojov počas prác na tomto systéme v rokoch 1942 až 1943 bolo narušenie také veľké, že zlato vybrali z centrálného trezora a, citujem, „nahromadili v chodbách“. Teraz nám tento list hovorí o zvláštnych dverách chodby inštalovaných z neuvedených dôvodov. Znovu si vypočujte tieto úžasné slová z listu pani Brooksovej, citujem:

„Práca sa skončila 7. januára 1942 a dverám prideliť číslo 15. Po jej dokončení bolo v chodbe istý čas skladované zlato. Počas tohto obdobia boli dvere zamknuté a zapečatené.“

Pani Brooksová nehovorí, ako dlho to trvalo, a už vôbec nie prečo! Vďaka vlastným informáciám nám to však hovoriť nemusí.

Navrhujem, aby ste si celý list pani Brooksovej prehrali znovu a sami sledovali, čo zachytíte. Napríklad počúvajte všetky tvrdenia a popretia formulované slovami, citujem: „Naše záznamy ukazujú...” alebo „Nemáme záznam...“. Pritom pochádzajú z toho istého úradu, ktorého záznamy sú podozrivé v iných ohľadoch.

Záznamy o kvalite zlata uloženého vo Fort Knox a inde, ako som odhalil pri iných príležitostiach, si nápadne protirečili. Oficiálne záznamy mincovne vynechávajú zásielky z Fort Knox, ktoré dokážeme preukázať. Aj prípad nezvestných pokusných hliníkových centov, ktorý sa nedávno objavil, je ďalším príkladom „spoľahlivosti“ záznamov Mincovne Spojených štátov.

Všimnite si však aj to, že list venuje najmenej času najdôležitejšej veci: rádioaktívnemu plutóniovému jedu v centrálnom trezore. Uvádza, že vojenské skúšky žiarenia, citujem, „neodhalili nijaký dôkaz rádioaktívneho materiálu“. V podobnom duchu a s podobnými byrokratickými frázami, napríklad „nemáme dôkazy“, tvrdí Kentucky Department of Human Resources, že niet dôvodu na obavy. Ale, priatelia, plutóniové žiarenie sa veľmi ťažko zisťuje, hoci je mimoriadne smrteľné, keď sa dostane do tela. Odborníci to zhrňajú vetou:

„Ak je plutónia dosť na zistenie, už je ho priveľa.“

Za uspokojivú preto nemožno považovať nič menšie než vážnu, komplexnú a čestnú kontrolu najlepšimi odborníkmi s najlepším dostupným vybavením. Pre vyše tridsaťšesť miliónov Američanov na juhovýchode Spojených štátov sú stávky príliš vysoké, aby sa uspokojili s menej. Vláda očakáva, že ju jednoducho vezmete za slovo, nech vám povie čokoľvek. Nijaký dôkaz, nijaké kritériá, iba verte tomu, čo hovoria.

Výzva federálnej vláde

Nuž, priatelia, ja to od vás nežiadam. Teraz predložím výzvu federálnej vláde, aby moje obvinenia o plutóniovom jede unikajúcom z depozitára vo Fort Knox buď potvrdila, alebo vyvrátila, otvorene, spravodlivo a jednoznačne. Navyše jasne uvediem vlastné kritériá skúšky, ktorú by podľa mňa americký ľud mohol prijať a ktorej by mohol veriť.

Konkrétne navrhujem toto:

Po prvé: vytvorenie skutočne špičkovej komisie na preverenie úniku plutóniového jedu z depozitára vo Fort Knox. Mala by pozostávať z vedcov, uznávaných autorít plne kvalifikovaných na takú úlohu. Ak bude moja výzva prijatá, musí zahŕňať určitých jednotlivcov, ktorých mená vtedy oznámim. Vláda môže nominovať rovnaký počet vedcov. Moji nominanti však nebudú mojimi zamestnancami ani spolupracovníkmi. Ani členovia nominovaní vládou nesmú byť federálnymi zamestnancami, pokiaľ moje vlastné informácie neukážu, že im možno dôverovať. Inými slovami, komisia musí byť nezávislá a úplne nezaujatá.

Po druhé: komisia má dostať úplnú právomoc a voľnosť pri vedení vyšetrovania plutóniového jedu. Na náklady federálnej vlády jej treba poskytnúť všetku technickú pomoc, o ktorú požiada, aj najmodernejšie a najúčinnnejšie prístroje. Musí to zahŕňať viackanálový analyzátor 1026 a akékoľvek ďalšie zariadenia, ktoré určí. Musí mať tiež právo väčšinovým hlasovaním pridať do vyšetrovacej komisie ďalších odborníkov, ak to uzná za potrebné. Nesmie sa do nej nijako zasahovať ani ju obmedzovať. Ak federálne alebo iné úrady zvolia obmedzenia, vyšetrovacia komisia musí mať právomoc okamžite oznámiť svoje prípadné námietky v živom celoštátnom televíznom a rozhlasovom

vysielaní, aby nikto nemohol jej posolstvo zostrihať alebo preinterpretovať.

Po tretie: po skončení vyšetrovania má komisia dostať až hodinu živého celoštátneho rozhlasového a televízneho vysielania na predloženie zistení a tiež odporúčaní, ak sa moje obvinenia potvrdia. Som ochotný prijať jej záver za konečný, ak bude jednomyselný. Federálna vláda musí súhlasiť s tým istým.

Nie je čas na strácanie. Ak súhlasíte, že môj návrh je rozumný, začnite o ňom šíriť správy a vyvíjať tlak verejnej mienky, aby sa uskutočnil. Inak mu neustále sa rozširujúca kontrola bratov Rockefellerovcov zabráni. Je to NA VÁS, pretože kedysi slobodné a veľké hlavné médiá Ameriky Rockefellerovci pohlcujú čoraz úplnejšie.

Ich najnovšou obeťou je mocné Hearstovo vydavateľské impérium, ktorého publikácie oslovujú takmer osemdesiatšesť miliónov dospelých. Toto prevzatie je konečným výsledkom tragického prípadu Patty Hearstovej spojeného s organizáciou SLA financovanou CIA. Cieľom bol prevod akcií na od dane oslobodenú nadáciu ovládanú Rockefellerovcami. Teraz sa uskutočnil.

Je smutné, že sa musíme pozeráť do zahraničia, aby sme videli akékoľvek zmysluplné spravodajstvo o plutóniovej katastrofe vo Fort Knox. V londýnskych Financial Times vo štvrtok 11. decembra 1975 príbeh zverejnil C. Gordon Tether, ktorého finančný stĺpček čítajú po celom svete. V článku „NOVÝ ZVRAT SÁGY FORT KNOX“ prechádza zakrývanie škandálu so zlatom a potom čitateľov informuje o najnovších obvineniach týkajúcich sa plutónia. Článok končí slovami, ktoré sa dosiaľ nijaký americký komentátor jeho postavenia neodvážil napísať, citujem:

„Nech by však strata tváre stála čokoľvek, nemali by americké úrady múdro urobiť všetko potrebné na preukázanie, že vo Fort Knox nejde o zakrývanie? Vo svetle toho, čo sa v Spojených štátoch dialo v posledných rokoch, dnes činy nevyhnutne hovoria hlasnejšie než slová. Odmietanie dokázať, že nemajú čo skrývať, je nevyhnutne predurčené na ďalšie podporovanie presne opačného dojmu.“

Téma 2 - Hospodárska kontrola, umelá depresia a menový chaos

11. decembra 1975 New York prestal plniť svoje splatné záväzky. V ten deň dospeli mestské krátkodobé dlhové úpisy za stovky miliónov dolárov a mesto nezaplatilo podľa sľubu. DEFAULT neznamena nič viac ani menej než nezaplatenie, a presne to sa stalo. „Ale počkajte,“ môžete povedať. „Prezident Ford oznámil, že požiada Kongres o pôžičky 2,3 miliardy dolárov pre New York, pretože mesto sa samo zachránilo. Čo sa tu deje?“

Deje sa, priatelia, iba ďalšia Rockefellerova hra s pohárikmi. New York vyhlásil takzvané trojročné moratórium na splatenie mestských úpisov za 1,6 miliardy dolárov. Ktokoľvek taký úpis vlastní, nemôže ho tri roky premeniť na hotovosť. Počas tohto obdobia dostane aj znížený úrok.

Držitelia newyorských úpisov však majú ešte inú možnosť. Do 29. decembra, o niekoľko dní, môžu, ak chcú, vymeniť úpisy za dlhopisy vydané v mene mesta spoločnosťou Municipal Assistance Corporation, známou ako MAC. Tieto dlhopisy nemožno splatiť desať alebo viac rokov, ale nesú vyšší úrok. A ešte jedna drobná neistota: MAC je takzvaná „agentúra morálneho záväzku“, myšlienka Nelsona Rockefellera a jeho vlastného právnik Johna Mitchella. Jej dlhopisy sú „dlhopismi morálneho záväzku“. Sľub splatiť ich pri splatnosti nie je krytý právnou povinnosťou mesta New York, štátu New York ani kohokoľvek iného. Človek, ktorý jednoducho chce pri splatnosti získať hotovosť za mestský úpis, má teda v každom prípade smolu. Nemôže to urobiť. New York je preto v stave nesplácania.

Nenechajte sa zaviesť tým, že hlavné médiá pod Rockefellerovou kontrolou zatiaľ slovo „default“ nepoužívajú. Ako som minulý mesiac uviedol v audio liste č. 6, generálnu skúšku newyorského nesplácania pred niekoľkými týždňami využili na pridelenie veľmi apokalyptického významu tomuto

slovu. Teraz ho preto šetria na správny okamih.

Účinok nezaplatenia v New Yorku sa zatiaľ už šíri hospodárstvom. Samosprávy po celej Amerike a dokonca v zahraničí zrazu ťažko predávajú svoje dlhopisy. Keď trh s komunálnymi dlhopismi vysychá, vyschnú aj peniaze pre verejných zamestnancov, projekty a podobne. Dominový efekt už začal, ale naše odhalenia vopred im zatiaľ sťažili jeho zvýrazňovanie. Môžete si však byť istí, že slovu „default“ nepridelili jeho dnešné desivé súvislosti tak starostlivo bez účelu. Možno ho všetci uvidíme už o niekoľko dní. Čoskoro sa očakáva súdne rozhodnutie o ústavnosti takzvaného moratória New Yorku. Ak ho vyhlásia za protiústavné, výsledkom bude finančný chaos v meste, ktorý rýchlo označia za „default“.

Existuje celá séria ďalších takýchto časovaných bômb a všetky tikajú. Keď nastane presne vhodný čas, bratia Rockefellerovci môžu spustiť tú, ktorá bude najporuke. Keď to urobia, výsledky budú rovnaké bez ohľadu na presné načasovanie. S týmito vedomosťami dúfam, že ste podnikli potrebné kroky na ochranu, aké som opísal v AUDIO BOOK č. 1 „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ DEPRESIE A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“.

Medzitým zostáva postupnosť označením krokov bratov Rockefellerovcov. Ak napríklad sledujete burzu, nepadnite do pasce pripisovania veľkého významu každodenným pohybom nahor a nadol. Záleží na medzimesačnom trende, a ten smeruje nadol. Burzový krach sa skutočne začal v júli 1975, ako som povedal, ale zatiaľ sa Rockefellerovcom nehodí, aby to bolo všetkým zrejmé. Namiesto toho celý trh klesá v postupných, takmer nepostrehnuteľných fázach. Rúca sa spomalene ako zlý sen.

Väčšina ľudí, teda tí, ktorí sa nešpecializujú na burzu a finančné záležitosti, medzitým vo všeobecnosti sleduje sotva viac než priemerný priemer Dow Jones. Na newyorskej burze sa obchoduje s takmer dvetisíc akciami, ale index Dow je priemerom iba tridsiatich. Vybrali ich, aby reprezentovali celý trh za predpokladu neprítomnosti manipulácie. Tento predpoklad však už nie je správny. Manipulácii cien týchto tridsiatich akcií sa venuje mimoriadna pozornosť. Skutočné správanie trhu tak môže zostať pred širokou verejnosťou úplne skryté. Kdekoľvek je zapojený človek, preteky sa dajú zmanipulovať.

Pri pohľade na menový obraz sa práve uskutočnil vývoj, ktorý som prvýkrát odhalil v apríli tohto roka. Na „Medzinárodnej konferencii o zlate a menách“ v roku 1975 tu vo Washingtone, D.C., som zverejnil dôverné informácie, že Sovietsky zväz čoskoro vydá medzinárodný zlatý rubel. Pred niekoľkými dňami sa to stalo. Sovietsky zväz zaviedol svoj „červonec“, desaťrubľovú zlatú mincu. Nesie rok 1975 a vyrazili iba 250 000 kusov. Z toho 50 000 už je tu v Spojených štátoch zo 125 000, ktoré sem majú byť odoslané. Podľa sovietskeho zákona z roku 1923 ide o zákonné platidlo, a preto je konvertibilné. Táto nová zlatá minca je prvým pokusom Rusov za päťdesiatdva rokov preniknúť na svetový trh so zlatými mincami a priamo konkurovať juhoafrickému krugerrandu. Červonec má približne štvrtinu veľkosti a hodnoty krugerrandu, čo znamená, že Južná Afrika bude musieť prijať konkurenčné opatrenia.

Ďalšou veľkou udalosťou, údajne menovou, je takzvaná menová konferencia na zámku Rambouillet pri Paríži koncom minulého mesiaca. Bol to summit veľkej šestky: Spojených štátov, Francúzska, Británie, západného Nemecka, Talianska a Japonska. Všimnite si však, že Kanada tam nebola, a to z veľmi dobrých dôvodov.

Najprv poviem, čo sa stalo, a potom vysvetlím, prečo sa to stalo, čo je oveľa dôležitejšie.

Minister financií Simon cestou späť zo stretnutia, ktoré sa konalo počas víkendu okolo 16. novembra 1975, povedal, že okrem iného dosiahli kompromis o výmenných kurzoch. Francúzsko chcelo pevné kurzy, zatiaľ čo Spojené štáty presadzovali pokračovanie „voľného“ plávania. Dosiahnutý kompromis je presne taký, ako som vám hovoril: stabilné, ale pružné výmenné kurzy. Rozhodli sa ich nazvať

„riadeným plávaním“. Simon tiež povedal, že dúfa, citujem: „Dohodu schvália na medzinárodnom stretnutí v januári a Kongres ochotne schváli potrebné zmeny článkov upravujúcich fungovanie Medzinárodného menového fondu.“

„Riadené plávanie“ však z právneho hľadiska nevyžaduje zmenu článkov upravujúcich MMF, pokiaľ nemení paritnú hodnotu zlata. Pripravuje sa teda systém takzvaných „stabilných, ale pružných výmenných kurzov“ nepriamo viazaných na paritnú hodnotu zlata. V mesačnom audio liste č. 5 z októbra 1975 som odhalil plán znovu stanoviť zlato na približne 195 dolárov za uncu. Stále sa drží svojho smeru. V podstate to bude ďalšia devalvácia dolára a oficiálna cena zlata 42,22 dolára sa začiatkom budúceho roka zruší. Pamätajte, že súkromné trhy so zlatom sa nezatvoria. Po tomto kroku súkromné ceny zlata prekročia hranicu 195 dolárov. Spustí sa preskakovanie úrovní, ktoré bude cenu zdvíhať vyššie a vyššie. Proces zosilní prichádzajúca vojna a celosvetové hospodárske problémy. Davidova zlatá raketa napokon odštartuje. Päťdesiat miliónov uncí zlata, ktoré má MMF predať, sa však nikdy nedostane na súkromný trh. Pôjde namiesto toho centrálnym bankárom prostredníctvom predaja, aukcie alebo navrátenia. Päť miliónov uncí vrátených Spojeným štátom sa použije na pokus pokračovať v zakrývaní škandálu vo Fort Knox spolu so zlatom, ktoré CIA teraz pašuje do krajiny do súkromných pokladní bratov Rockefellerovcov.

Najväčšia otázka Rambouillet je: prečo Spojené štáty pristúpili na kompromis? Odpoveďou je, že systém „volného plávania“ by bol príliš nekontrolovateľný počas nadchádzajúcej obmedzenej jadrovej vojny proti arabským krajinám OPEC, ktorej začiatok sa cieľi na koniec februára 1976, iba o dva mesiace. Spojené štáty preto museli pristúpiť na kompromis, aby dokončili prípravy na vojnu.

To, čo vám hovorím, priatelia, je vojenské tajomstvo, alebo ním bolo, kým som ho minulý mesiac podrobne neodhalil v audio liste č. 6. Kódovým názvom tohto vojenského útoku je, mimochodom, „OPERÁCIA COBRA“ a prípravy rýchlo postupujú. Prvý oddiel elitných amerických námorných pešiakov už je v Nemecku, pripravený na rýchle nasadenie na Sinaji, kde vojna vypukne. Príprava zinscenovanej provokácie na zapálenie konfliktu, teda útoku na takzvaných amerických poradcov na Sinaji, neustále pokračuje. Iba dnes, 21. decembra 1975, sa vykonal najnovší krok, keď skupina podporovaná CIA podnikla provokatívny útok na ministrov ropy OPEC v ich sídle vo Viedni v Rakúsku. Má to postupne viesť k odvetným akciám proti Američanom umiestneným na Sinaji.

Téma 3 - Aliancia korporátneho a štátneho socializmu a jadrová vojna

Teraz stručne prejdem k téme č. 3. Ako som vysvetlil minulý mesiac, obmedzená jadrová vojna, ktorá sa má čoskoro začať na Blízkom východe, je iba časťou oveľa širšieho obrazu. Bratia Rockefellerovci majú plány s Indiou, zatiaľ čo Sovietsky zväz obracia oči na Čínu. O Afriku bohatú na zdroje majú záujem Rockefellerovci aj ich sovietski spojenci. Skutočným bojiskom pripravovanej vojny je teda Ázia. Po uzavretí ropných vrtov OPEC jadrovým úderom bude ruské západné krídlo, Európa, ochromené. Afriku ľahšie dorazí partizánska vojna, ktorá tam už prebieha. Japonsko hladné po rope sa vrhne do náručia komunistickej Číny, ktorá, mimochodom, práve oznámila schopnosť ropu vyvážať. Pripraví sa pôda veľkej ázijskej vojny, ďalšiemu kolu krvavej hry celosvetového monopolu. Stratégiu som podrobne uviedol v mesačnom audio liste č. 6 minulý mesiac. Teraz však chcem iba poukázať na základnú povahu toho všetkého.

Je to, priatelia, SNAHA O KONTROLU: kontrolu ľudí, zdrojov a celého sveta. Navyše je výsledkom bezbožnej aliancie štátnych socialistov v Sovietskom zväze a korporátnych socialistov v Spojených štátoch, bratov Rockefellerovcov a ich klientskych nasledovníkov.

Mnohí si Rockefellerovcov mýlia s kapitalistami, ale nimi vôbec nie sú. Davida Rockefellera napríklad citujú: „Verím v podnikateľský systém.“ Nehovorí však „slobodný“, a už vôbec nie „konkurenčné podnikanie“. Celé Rockefellerovo impérium stojí na presnom opaku: monopoloch a trustoch. Ich veľké nadnárodné korporácie sú dômyselným nástrojom na zbavenie sa oddanosti akejkoľvek krajine. Spoločne sú už mocnejšie než väčšina štátov. Rockefellerovci sú, vidíte, korporátni socialisti. Korporátny a štátny socializmus nie sú ničím iným než dvoma stranami tej istej mince. Obe vedú k tomu istému: diktatúram alebo takmer diktatúram, ktoré umožňujú veľmi malej skupine ľudí ovládať všetkých ostatných. Keď to pochopíte, aliancia Rockefellerovcov a Sovietov vás už nebude prekvapovať. Ani fakt, že ruskú revolúciu v roku 1917 financovali Rockefellerove záujmy.

Aj štátny socializmus nacistického Nemecka do toho zapadá, pretože bol iba ďalšou verziou rovnakého vzorca. Vo všetkých týchto prípadoch, aj v mnohých ďalších, ktoré dnes vidíme, korporátно-socialistické impérium bratov Rockefellerovcov výdatne získava nerastné bohatstvo, ropu a ďalšie odmeny výmenou za spoluprácu so štátnym socializmom.

Preto minister zahraničných vecí Henry Kissinger, Rockefellerov agent už vyše dvadsať rokov, obhajuje Sovietsky zväz proti obvineniam z podvádzania pri takzvanej dohode SALT o obmedzení zbraní, ale svojmu odchádzajúcemu veľvyslancovi v Kanade dovoľí verejne obviňovať nášho najbližšieho suseda, že „už nie je spoľahlivý a nemožno mu veriť“. Kissinger nehovorí za vás ani za mňa, ale za bratov Rockefellerovcov. Pre nich je Rusko spojenec a priateľ, zatiaľ čo naši blízki kanadskí priatelia sú „nepriateľ“, ľudia, ktorým nemožno veriť. Kanadská vláda totiž teraz vie, čo sa pripravuje, a podniká všetky potrebné kroky na prečkanie búrky. Nechce sa podieľať na prichádzajúcej vojne, menovom chaosu ani na zvyšku a súkromne to Kissingerovi úplne jasne povedala. Kanada sa preto stala „nespoľahlivou“, čo znamená mimo kruhu pevnej Rockefellerovej kontroly. Bravo, Kanada! Nech ešte dlho pokračuje vo svojom nezávislom smerovaní.

Chamtivé previnenia bratov Rockefellerovcov a ich spojencov sa napokon stanú príčinou ich pádu. Už teraz Nelson Rockefeller aj Henry Kissinger sami seba odsúdili na smrť manipuláciou s časťou zlata odobratého z Fort Knox. Bolo kontaminované rádioaktívnym superjedom z plutónia-239 a teraz sú ním kontaminované aj ich telá. Hoci oni a zvyšok Rockefellerovej organizácie môžu uspieť v zničení našej republiky, AK NEBUDEME KONAŤ, dlho si to neužijú. Aká poetická spravodlivosť! Ich dávka je ešte silnejšia než tá, ktorú dostali kongresmani a novinári pri návšteve depozitára v septembri 1974. Áno, obrovské impérium bratov Rockefellerovcov a ich spojencov sa napokon roztrhá zvnútra a možno pritom zničí svet. Ale dovtedy, AK NEBUDEME KONAŤ TERAZ, príde nevýslovné utrpenie miliónov: nás samých, našich detí a pravdepodobne aj ich detí. Môžeme vari nečinne sedieť a dovoliť to? Alebo budeme konať TERAZ, kým ešte môžeme, a vezmeme späť oprávnenú kontrolu nad vlastnými osudmi? Pre mňa môže existovať iba jedna voľba a dúfam, že aj pre VÁS.

Do budúceho mesiaca, tu je Dr. Beter. Všetkým vám želám požehnané Vianoce a zdravý, šťastný, svätý nový rok. Nech Boh žehná každému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.